

Violet V. Vandor

Zsörtike,
*a karácsonykerülő
kis manó*

**A magyar könyv is
magyar termék**

Copyright szöveg és illusztrációk © Violet V. Vandor
Borítóterv: Violet V. Vandor - <https://gencraft.com/>

Violet V. Vandor webcím:
<http://fairytale.5mp.eu/>
<https://violetvvandor.5mp.eu/>
E-mail cím: alettaro@yahoo.com

**Minden jog fenntartva. A könyv egyetlen része
sem használható fel, nem reprodukálható, nem
tárolható és nem továbbítható semmilyen módon,
a szerző írásos engedélye nélkül.**

A könyvet kiadja a HELMA Könyvek Kft.
Cím: 2049 Diósd, Hársfa utca 5/2.
Telefon: +36(1)8555-333
E-mail cím: info@helma.hu
Webcím: www.helma.hu
A kiadásért felel a HELMA Könyvek ügyvezetője:
Dvariecki Bálint
Kiadás dátuma 2025.

PDF: ISBN 978-615-113-096-4

Violet V. Vándor

Zsörtike, a karácsonykerülő kis manó

*„Amikor a csíny és a szeretet összecsap,
megszületik a karácsony igazi csodája.”*

A karácsony... a fények, az illatok, a csillogó díszek és a szívekben megbúvó melegség ünnepe. A legtöbben ilyenkor boldogan készülődnek, sütnek-főznek, ajándékot rejtenek titokban, és várják, hogy a varázslatos hangulat betöltse otthonukat. De akad valaki, aki másként érez.

Ő Zsörtike — egy különös, morcos kis manó, aki bizony nem kedveli a karácsonyt. Sőt, minden tőle telhetőt megtesz, hogy elrontsa az emberek ünnepi örömét. Zsörtike nem fél a csínyektől, a galibáktól, mi több, kifejezetten élvezi, ha felforgathatja a békés készülődést. De vajon elég ügyes lesz-e ahhoz, hogy tönkre tegye a karácsonyt? Vagy a szeretet, az összetartás és a jókedv végül még őt is legyőzi?

Ebben a könyvben tizenöt napon át kísérhetjük figyelemmel Zsörtike kalandjait. Lesz itt móka, meglepetés, néha egy kis bosszúság is — de talán a végén valami különös dolog történik majd a morcos kis manó szívével...

Nyisd hát ki a könyvet, és kezdődjék az első nap története!

A fények leoltása

Zsörtike, a morcos kis manó, aki valahol a Fenyvesvölgy peremén lakott, soha nem szerette a karácsonyt. A falu aprócska, kanyargós utcáinak díszei, a fényfüzerek, a csillogó égősorok, és a minden ablakban világító gyertyaláng, mind arra emlékeztették, hogy itt hamarosan karácsonyi énekek fognak zengeni, az emberek mosolyogva ajándékoznak egymásnak finomságokat, és meleg szívvel ünneplik az év legcsodásabb időszakát.

De Zsörtike nem akart semmit, csak nyugalmat, csendet és sötétséget.

– Mégis minek kell ennyi fény? – morgott magában az első adventi napon, amikor a falu minden utcája és ablaka ünnepi kivilágításba borult. Zsörtike különösen bosszús lett, mert ezek a fények beszűrődtek a kis szobácskájába is, ahol szívesen üldögélt, gondosan elkerülve mindenféle ünnepi készülődést. De ezúttal nem bírta tovább. Elhatározta, hogy ha valami nem tetszik neki, hát ő maga fog változtatni rajta. És mi lenne jobb mód erre, mint hogy mindenhol eloltja a karácsonyi fényeket?

Amint leszállt az este, Zsörtike előhúzta rozoga kis létráját, vastag kabátját magára vette, és elindult a faluba. Mindenhova bekukkantott, minden ház előtt megállt, és ahol csak égősorok lógtak, oda surrant, hogy azokat kioltsa.

– Ha nincs fény, nincs karácsony! – dörögte magában. Amikor a kis főtérhez ért, ahová a legnagyobb fenyőfát helyezték el, minden lámpát leszerelt róla, minden égőszálat elcsavart, és kis idő után, elégedetten vigyorogva szemlélte a művét, a kihunyt, sötét fenyőt.

– Na, ez igen! – gondolta. – Most már nem lesz karácsonyi hangulat, végre csend lesz, és mindenki nyugodtan aludhat!

Zsörtike boldogan baktatott vissza kicsi szobájába, és azt képzelte, hogy a falu lakói szomorúan veszik majd észre, hogy minden fáradozásuk hiábavaló volt.

Másnap reggel, amikor kikukucskált a kis ablakán, meghallotta a falu izgatott zsongását.

– Biztosan siránkoznak a fények miatt! – jegyezte meg jókedvűen és mivel a kíváncsiság nagyon furdalta az oldalát, leosont a faluba, hogy megnézzze, hogyan reagáltak a lakók.

De a falu főterén egészen más látvány fogadta, mint amire számított. Az emberek nem szomorkodtak és nem veszekedtek, hanem

mindenki sürgött-forgott, mintha valami nagy készülődés folyna. Az asszonyok kis kosarakból gyertyákat osztogattak, a férfiak pedig színes lampionokat akasztgattak a főtér hatalmas fenyőfájának ágaira. A gyerekek nevetgélve futkostak a díszek között, és boldogan segítettek, ahol csak tudtak.

Zsörtike összehúzta a szemét, és megpróbálta felfogni a látványt. A falu lakói ugyanis, amint észrevették, hogy a fények eltűntek, egyszerűen úgy döntöttek, hogy saját kezűleg oldják meg a problémát. És mivel nem tudták, ki volt az, aki eloltotta a fényeket, inkább összefogtak, és mindenkinek a fiókja mélyén talált kis mécsesekkel, lampionokkal és kézzel készített gyertyákkal, nem csak a nagy fenyőt, hanem az egész főteret feldíszítették. Így végül a fa és az egész főtér fényesebben ragyogott, mint valaha, még különlegesebb, varázslatosabb hangulatot teremtve, mint a villanyfények.

Zsörtike csak állt, és döbbsen nézte a munkájukat. Az emberek hangosan nevetgéltek, vidám dalokat énekeltek, és meleg szívvvel ölelgették egymást. Azt is hallotta, ahogy megdicsérik egymást, és elismeréssel nyugtázzák, hogy „még szebb lett, mint amilyen tegnap volt!”

Ettől aztán Zsörtike nagyon mérges lett.

– Még hogy szebb?! – morgott dühösen, és elbújt egy közeli bokor mögé, hogy senki meg ne lássa. Szerencse, hogy nem tudják, hogy ő oltotta le az összes fényt, különben talán még meg is köszönték volna neki!

Bár a manó szerette volna elhinni, hogy örömük csak véletlen, és hogy a falubeliek nem voltak valóban boldogok, de aztán látta az arcukat, a csillogó szemeket, és az igazi örömet, amivel most még inkább megélték a közös ünnepi pillanatot.

Zsörtike csalódottan indult vissza az erdőbe, hogy új tervet eszeljen ki. De ekkor már tudta, hogy nem lesz könnyű dolga ezekkel a furcsa falusiakkal, akik még a sötétet is képesek ünneppé varázsolni, ezért nagyon elcsüggedt... de egyben annál elszántabbá vált, hogy még több csínyet eszeljen ki!

A fenyőfák elrejtése

A második nap reggelén Zsörtike még mindig bosszúsan ébredett az előző esti kudarc miatt. Úgy gondolta, hogy azzal, hogy minden karácsonyi fényt kiolt, sikerül majd elrontania a falubeliek ünnepi hangulatát. De mivel ez nem sikerült neki, duzzogott magában, mérgelődött, amivel csak azt érte el, hogy egyedül saját magának rontotta el a napját.

– Nem baj, csak várjátok ki a következőt! – dünnyögte magában, és egész nap új terven törte a fejét. Tűnődött, vajon mi az, amitől a falubeliek igazán szomorúak lennének? Ekkor eszébe jutott valami: a fenyőfák! Minden ház előtt ott állt egy-egy gyönyörűen feldíszített kis karácsonyfa. Ezeket a fákat a füvesvölgyiek nagy gondal választották ki az erdőből, és mindenki nagyon büszke volt a sajátjára. Zsörtike jól tudta, hogy mennyire fontosak voltak nekik ezek a fák. Mi lenne, ha egyszerűen eltüntetné őket?

Ahogy leszállt az este, a kis manó magára kapta kabátkáját, homlokára húzta zöld sapkáját, és elindult utcáról utcára. Minden ház elől ellopta a fenyőket. Nem tépte le a díszeket, nem törte meg a gyönyörűen megformált ágakat; egyszerűen csak kihúzta a fákat a helyükből, és egyesével elcipelte őket az erdő legmélyére, majd egy kis tisztáson szépen halomba rakta.

– Most már kíváncsi leszek, hogyan fogjátok a kis fák nélkül megoldani a karácsonyt? – mondogatta magában. Közben elégedetten figyelte, ahogy a tisztáson egymásra rakott kis fákra sötét csend borul. A falu utcái most már kopárak voltak, a házak előtt nem álltak díszes fenyők. Zsörtike biztos volt benne, hogy ezzel végre sikerült elvennie a falusiak kedvét az ünnepléstől.

Másnap reggel a falubeliek észrevették a furcsa dolgot. Egyik házból a másikba szaladt a hír, hogy valaki eltüntette a fenyőfákat. Az emberek kezdetben értetlenkedve álltak az üres helyek előtt, némelyikük kereste a csillogó díszeket is, de azokat sem találták.

A manó a falu szélén megbújva, mosolyogva figyelte, ahogy az emberek összegyűlnek a főtéren, és tanakodni kezdenek.

De ekkor valami történt, amire Zsörtike nem számított. Egy idős asszony, Magda néni, aki mindig a legszebb díszeket készítette, felfemelte a kezét és így szólt: – Halljátok csak, kedveseim! Ne búsuljunk a fák miatt. Menjünk együtt az erdőbe, és keressünk újakat. Sőt, mi lenne, ha mindannyian együtt választanánk ki a fákat, és

felállítanánk a házunk elé? Így mindannyiunknak közös öröme telne bennük!

A falubeliek arcán széles mosoly terült szét, és hamarosan mindenki vidáman helyeselt. Gyerekek és felnőttek egyaránt lelkesedtek az ötletért, és kis idő múlva elindultak az erdő felé. Énekelve, nevetve, egymás karját fogva mentek a hóval borított ösvényeken. Zsörtike rejtekhelyén kuksolt, ahol alig tudta visszatartani a bosszúságát. Nem elég, hogy nem lettek szomorúak, de még együtt is mennek új fákért?!

Aztán valaki rátalált a tisztásra, és a halomba rakott fenyőkre. Az emberek furcsán mosolyogtak, és némelyikük halkán megjegyezte, hogy talán egy jószándékú manó lehetett, aki „csak segíteni” akart nekik. Végül mindenki kiválasztotta a saját fáját, és boldogan nevetve vitték vissza a házuk elé.

Amint a fák újra el lettek helyezve a házak elé, a falubeliek ismét dalra fakadtak. Zsörtike ingerülten toporgott a falu szélén, és tehetetlenül figyelte, az újra karácsonyi pompában díszelgő falut. Bár az emberek tudták, hogy valami furcsa dolog történt az eltűnt fákkal, ahelyett, hogy bosszankodtak volna, még boldogabban ünnepeltek és örültek annak, hogy végül együtt visszavitték és helyükre tették őket.

A manó duzzogott magában. Rájött, hogy valami nagyobb és bonyolultabb tervre lesz szüksége, ha meg akarja törni a falubeliek karácsonyi hangulatát. De akárhogy is mérgelődött, egyre csak az járt a fejében, hogy ezek az emberek vajon miért nem bosszankodnak a csínyek miatt, amit tesz, ehelyett, örülnek. Nem értette, hogy egyáltalán mitől olyan különleges ez a karácsony, ami miatt a komiszságot is képesek nyugodtan elviselni.

Visszaballagott az erdőbe, és miközben a hideg szél a fülét csípte, elhatározta, hogy másnapra valami még különlegesebb csínyt eszel ki.

